

מה נסגר עם באום/ וודי אלן

אם הייתי מנסה לחקות את הסגנון של וודי אלן, הטור היה נפתח כך-

"התחלת לכתוב טור וכל הספרים שאתה כותב עליהם הם ישנים"

"ברור. הישנים הכי יפים, כבר לא מייצרים כאלה"

" בהחלט שכן, אתה סתם סגור ושמרן "

" מה פתאום. אבל אולי באמת הגיע הזמן "

אבל אני לא.

הטריק הוודי אלני שבו אתה מנהל דיאלוג עם עצמך- הרי מי עוד חברותי, חביב ומהיר תפיסה כמוני? מי עוד מעורב רגשית, נבון, הגון, והכי חיוני - מבין? מי עוד יקשיב לי בראש פתוח ובשמץ של אהדה? - הטריק הזה עובד גם כאן.

איזה כיף לקרוא ספר של וודי אלן שבו הוא מביא את מיטב כשרונו מהסרטים. זה כאילו לראות סרט שלו. בעצם יותר טוב- זה כאילו לדמיין סרט שלו.

כן, אותה הסתכלות מרירה, מבודחת, לוזרית וצינית על המציאות; גישה המבטאת את הקושי לצלוח את החיים עצמם. לאורכם אנו נחשפים לקשריו הבינאישיים: נשותיו, אהבותיו הנכזבות ופנטזיות על קשרים אסורים ומוקצים. וכל זאת על רקע הערים ניו יורק וקונטיקט.

רגע, אנו מדברים על הסופר וודי אלן או על האדם וודי אלן... הרי לפעמים עושה רושם שחד הם ואלן לקח הרבה דברים מחייו האישיים לתוך הספר כך שנוצרת תחושה של נבירה עמוקה אל תוך וודי אלן עצמו ויש בו חתיכת עומק כידוע.

כרגיל, אני פחות אוהב לנגוע בעלילה עצמה, אותה אפשר למצוא על הכריכה. אם כי- אף פעם לא מומלץ. הכי כיף להיכנס לספר על סמך המלצה כללית או רושם ראשוני כשאנו יודעים כמה שפחות ואז נחשפים לאט ובאופן ראשוני למהדרין לעלילה מפתיעה. כך גם כאן. אז רק שני טיזרים שאינם ספוילרים.

הראשון הוא דוגמא לעניין שיש בספר שאותו הוא מציג בצורה מחויכת-

" זכוכית, חומר הבניין של האדם המודרני. אם בעת העתיקה הייתה זכוכית, הפירמידות היו שקופות, ויכולת, אם זה היה הקטע שלך, להשביע את העיניים במומיות המונחות בסרקופגים עם ציורים יפהפיים. באום תמיד חשב שהעבודה הגרועה ביותר בעולם הייתה להיות משרת של איזה פרעה, כי כשהאדון מת, נקברת איתו גם אם היית בריא לגמרי. חובתו הייתה לשרת את האדון בחיים שלאחר המוות וכולם היו מרוצים מההזיה הזאת, אבל באום תהה אם המשרתים דיברו ביניהם על האפשרות להגיש התפטרות."

השני הוא דוגמא לחיוך שיש בספר שאותו הוא מספר בצורה מעניינת -

"אני בן חמישים ואחת ועדיין לומד משהו חדש בכל יום. הבעיה היא שמה שאני לומד בכל יום הוא שמה שלמדתי אתמול היה שגוי."

כן, וודי אלן במיטבו. רוצו לקנות. אה, בעצם לא צריך- זה אצלנו כאן בספריה 😊

לעיצוב העטיפה בדרך כלל אני לא מתייחס אבל כאן כן. זו הברקה לשים את הצעקה של מונק על הרקע של סנטרל פארק ומנהטן. משקף בהחלט את רוח הספר.

מדהים- זהו הרומן הראשון פרי עטו , והוא נושק לגיל 91. לא ייאמן כמה יצירתיות יכולה להיות באדם אחד.

נתי.